

Työmotivaation jokavuotiset tappotalkoot

Rouva Irmeli Turma-Välikailaan otsasuonet pullistuvan silkasta raivosta. Kuukauden ensimmäinen maanantai ei tuntunut lähtevän käyntiin ja arkistopaperit lojuivat toimistotuolilla odottaen lajittelijaansa. Häntä ei kiinnostanut. Maatkoon siinä.

Toimistovirkailijoiden esimies herra Kyyttökankaan pakkovapaaehtoinen ja typerä kuukausihaaste alkoi haiskahtaa silkalta vittuilulta. Kahviton tammikuu. Kuka ihme viettäisi koko kuukauden ilman kahvia?

Irmeli tiesi, että tempauksen tarkoituksena oli vähentää toimistokuluja – tai vaihtoehtoisesti tehdä elämästä yhtä helvettiä. Pääkonttorin sikariportaassa oli mitä ilmeisemmin huomattu rahvaan turhanpäiväiset tuhlailut. Kaikesta piti säästää, mutta ei pikkujohtajien virkistysiltapäivistä ja tasapaksuista työryhmäseminaareista. Kahvista, kuulakärkikynistä ja tulostinmusteesta saattoi aina leikata. Maalaisjärki oli toissijaista, kun johtoporras patsasteli kvartaaliraporttien ristitulella.

Herra Kyyttökangas pyyhälsi huoneeseen. Keski-ikäisen miehen pyylevällä varmuudella hän luuli olevansa toimiston kruunaamaton huumorikunkku ja naisten iltapäivähaaveiden kohde. Irmeliä tuo näky ei juuri naurattanut. Kofeiininpuutos nostatti verenpainetta ja jokainen Kyyttökankaan päästämä sutkautus tuntui edellistäkin typerämmältä. Perjantaihin olisi vielä aikaa.

Innovaatio, ketteryys, resurssit. Kuka tuollaisia sanoja edes käyttäisi? Tai jos käyttäisikin, niin kuka niitä ottaisi tosissaan? Ei hän aikanaan. Hetken orankimaisesti mölistyään johtaja suoristi pikkutakkinsa hihat, käännähti ja jatkoi kohti seuraavaa sermihelvettiä.

Irmeli nappasi laukustaan termospullon, kaatoi kupillisen ja nosti jalkansa työpöydälle. Viereisen teollisuuskompleksin harmaus masensi. Huomenna hän hakisi töitä jostain muualta. Aivan varmasti.

31.10.2017 Mika Keränen